

מ"ת 14036/05/20 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון נגד משה מורדכייב, סהר בן עטר, עומר אוחנה

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 14036-05-20 משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון נ' מורדכייב

מ"ת 14068-05-20 משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון נ' בן עטר

מ"ת 13974-05-20 משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון נ' אוחנה

לפני	כבוד השופט מוחמד עלי
המבקשת	משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון
נגד	
המשיבים	1. משה מורדכייב (המשיב במ"ת 14036-05-20) 2. סהר בן עטר (המשיב במ"ת 14068-05-20) 3. עומר אוחנה (המשיב במ"ת 13974-05-20)

החלטה

1. לפני בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים. המשיבים מצויים בתנאים מגבילים לאחר ששחררו ממעצר עוד בהליכי מעצר הימים. לאמיתו של דבר, הבקשה הנוכחית נועדה לעצב את התנאים המגבילים בהם יהיו נתונים המשיבים עד תום ההליכים.

2. נגד המשיבים הוגשו שלוש בקשות בשלושה תיקים נפרדים לפי המפורט בכותרת. החלטה זו מתייחסת לשלושת התיקים, שאני מורה על איחוד הדיון בהם לצורך מתן החלטה זו. אף כתבי האישום נגד המשיבים הוגשו בשלושה תיקים נפרדים. אין הבדלים משמעותיים בין כתבי האישום שהוגשו נגד המשיבים ועל כן אסקור את האישומים כלפיהם בכפיפה אחת.

3. כתבי האישום כללו חלק כללי וכן ששה אישומים שמיוחסים לכלל המשיבים. כתב האישום שהוגש נגד משיב 2 כלל אישום שביעי נוסף שמיוחס לו בלבד. בחלק הכללי של כתב האישום נטען כי עובר למועד הרלוונטי לכתב האישום, קשרו שלושת המשיבים (יחד עם שניים נוספים) קשר לביצוע התפרצויות באחד מרחובות העיר קריית ביאליק, ולשם קידום הקשר ומימוש, נעזר כל אחד מהם במכשיר טלפון שהיה ברשותו. במסגרת הקשר שוחחו המשיבים בינם לבין עצמם, הן לפני ביצוע העבירות והן לאחר מכן, מספר פעמים באמצעות מכשירי הטלפון. כן נטען בחלק הכללי, כי לשם הוצאת הקשר אל הפועל, הסתייעו המשיבים ברכב שהיה מצוי בחזקת משיב 3.

4. בכל אחד מהאישומים 1-6 מיוחסות למשיבים עבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף

407 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) בשילוב סעיף 29(א) לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 בשילוב סעיף 29(א) לחוק העונשין; וקשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499 בשילוב סעיף 29(א) לחוק העונשין. באישום מס' 1 בכתב האישום שהוגש נגד משיב 1 לא מיוחסת לו עבירה של היזק לרכוש במזיד. לצד זאת, נוסף לעבירות שפורטו לעיל, באישום מס' 1 מיוחסת למשיבים 2-3 עבירה נוספת של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, ולכל המשיבים מיוחסת עבירה של החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, שמתבטאת בכך שברכב שבו נעשה שימוש, נמצאו כלי פריצה שכוללים: לום, מגזרי מתכת, שני פטישים, אלי ניגוח, זוג מספרי פח, זוג מכפתיים.

5. ששת האישומים עוסקים בעבירות שבוצעו בין השעות 04:53 ועד 05:10 של יום 27.4.2020, באותו מקום (שני בניינים סמוכים באותו רחוב בקרית ביאליק). לפי הנטען באישומים, המשיבים התפרצו לשישה מחסנים של דירות מגורים, השייכים לאנשים שונים. ההתפרצויות בוצעו תוך הפעלת כוח על דלת המחסנים ושבירת לוחית המנעול שמחוברת עם המשקוף. נטען כי המשיבים פעלו בצוותא חדא ונכנסו למחסנים בכוונה לבצע גניבה (כעולה מתיק החקירה לכל אחד היה תפקיד אך הסנגורים לא חלקו על כך שהתשתית העובדתית מבססת את אחריותם המשותפת). במקרה אחד (אישום מס' 1) נטלו המשיבים מתוך אחד המחסנים חפצים שכוללים רמקול רצפתי וערכת פוקר. בכתבי האישום לא צוין כי נגנב דבר מיתר המחסנים.

6. באישום השביעי מיוחסת למשיב 2 עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין. נטען כן ביום 27.4.2020 עת הגיעו שוטרים לדירת משיב 2 לצורך עיכובו, הפריע משיב 3 לשוטרים באופן שסירב להתלוות לשוטרים תוך שהוא משתולל וצועק עליהם, ולאחר שהשוטרים הודיעו למשיב כי הוא עצור וניגשו לאזוק את ידיו, המשיך להשתולל לצעוק ולסרב לכבילתו תוך שהוא בועט בגופם של השוטרים.

7. כידוע, שלושה שלבים נדרשים לבחינתה של בקשה למעצר עד תום ההליכים, ובעניינו להטלת תנאים מגבילים: קיומן של ראיות לכאורה, קיומה של עילת מעצר, ובהתקיים שני שלבים אלו - על בית המשפט לבחון היתכנותה של חלופת מעצר. במקרה זה הדגש הוא על עיצובה של חלופת מעצר שתהלום את המסוכנות, ככל שייקבע שקיימת עילת מעצר. הסנגורים לא חלקו על קיומן של ראיות לכאורה ומיקדו את טענותיהם בעילת המעצר ובחלופה.

8. לפני שאדרש לעילת המעצר, מן הראוי לדון בטענה מקדמית שהעלו הסנגורים, ולדין נקדים רקע קצר. סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1980 (להלן: **חסד"פ**) קובע הליך של יידוע ומתן זכות שימוע לחשוד לפני הגשת כתב אישום (ע"פ 1053/13 **חסן הייכל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.6.2013) (להלן: **עניין הייכל**)). לפי סעיף 60א(א) על "**רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך**". סעיף 60א(ד) מקנה לחשוד את הזכות לפנות בכתב לרשות התביעה בבקשה מנומקת להימנע מהגשת כתב אישום. אין חולק כי לגבי המשיבים לא התקיים הליך יידוע, עם זאת קיים אישור לאי קיום ההליך לפי סעיף 60א לחסד"פ שלא ניתן על ידי ראש יחידת התביעות אלא על ידי סגניתו, ממלאת את מקומו. הסנגורים טוענים כי החלטה זו איננה כדין משלא ניתנה על ידי בעל הסמכות המוזכר בחוק.

יצוין מיד שאין בידי לקבל טענה זו. ב"כ המבקשת ציינה כי התפקיד של ראש יחידת התביעות לא מאויש מזה מספר חודשים לאחר שראש היחידה הקודם סיים את תפקידו וחל עיכוב במינויים, על כן הוא מאויש על ידי ממלאת המקום שקיבלה את ההחלטה האמורה. ענייני מינוי והסמכה של בעלי תפקידים ואף קבלת ההחלטה לפני סעיף 60(א) הם הליכים מנהליים (ראו עניין **הייכל**) שעליהם חולש המשפט המנהלי. במצב דברים זה בו אין מי שמאיש את התפקיד, הסמכות המנהלית היא למי שמונה למלא את תפקידו (ראו סעיף 16 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981; עע"מ 5575/08 **גני מרחביה בע"מ (בפירוק מרצון) נ' רינה תרשיש**, פסקאות 12-13 (פורסם בנבו, 1.9.2011); וראו גם פקודת מפכ"ל מס' 2.01.05 שקובעת בין היתר כי תפקידו של ה"סגן" הוא "למלא את תפקיד המפקד ולהשתמש בסמכויותיו כאשרהמפקד נעדר מן הארץ או כאשר נבצר ממנו זמנית, מכלסיבה אחרת, למלא את תפקידו". דבריה של ב"כ המבקשת כי מי שחתום על המסמך הוא ממלא מקום ראש היחידה מתיישבים עם העובדה כי עו"ד חגית זמיר, שקיבלה את ההחלטה, ציינה על האישור כי היא "ממלאת מקום" ראש יחידת התביעות. בהינתן כך ומכח חזקת התקינות של המעשה המנהלי - אין מקום לקביעה כי הגורם המאשר אינו "ממלא מקום" של הפונקציה הקבועה בחוק. המסקנה אפוא כי ההחלטה שלא לקיים הליך של יידוע ושימוע כאמור בסעיף 60 ניתנה על ידי גורם מוסמך ומכאן שההחלטה ניתנה כדין.

9. מכאן נעבור לדון בעילת המעצר. בניגוד לנטען על ידי הסנגורים, אין לקבוע כי לא מתקיימת עילת מעצר, עם זאת יש לתת את הדעת למאפייניה וגווניה של עילת המעצר במקרה הנוכחי. עיון בכתבי האישום ובתיק החקירה מלמד כי המשיבים, יחד עם אחרים, חברו לשם ביצוע התפרצויות למחסנים של בתי דירות וזו הייתה מטרת התאגדותם באותה לילה. מעשיהם של המשיבים לא היו החלטות בנות הרגע אלא מתכוננות היטב. מסקנה זו נלמדת מעצם עבירת הקשר המיוחסת להם וכן מנתונים נוספים כגון: ההתארגנות עובר לביצוע העבירה, ההצטיידות בכלי פריצה שנלקחו מביתו של משיב 2 כדי לבצע את העבירות, ותכנונם כי לאחר הגניבה מתוך המחסנים ימכרו את החפצים. זאת ועוד, המדובר במעשים שכללו תעוזה לא מבוטלת. בשעת בוקר מוקדמת התארגנו המשיבים, נסעו ברכב אל היעד ופרצו לתוך המחסנים, מחסן אחר מחסן. אכן, בסופו של דבר הנזקים שנגרמו למחסנים והציוד שנגנב אינו בעל ערך רב, אך דומה כי תהיה זו טעות לשים את הדגש על עניינים אלו. את הדגש יש לשים על "הרוח" העולה ממעשיהם של המשיבים, שפעולותיהם הזכירו כנופיה מאורגנת היטב. לפיכך, הגם שמדובר בעבירות רכוש, אני סבור כי מתקיימת עילה למעצרו (השוו: בש"פ 5431/98 **פרנקל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(4) 268 (1998); בש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.1.2010)).

10. בכך לא מתמצית בחינת העילה. יש לתת את הדעת לגווניה של עילת המעצר אשר ביסודה סיכון לפגיעה ברכוש הציבור. ישנן עבירות רכוש שביצוען נושא סיכון לפגיעה בגוף. כך למשל פריצה לדירת מגורים יכולה להביא לעימות שטומן בחובו מסוכנות לגוף, או שהיתקלות בין בעל הבית לבין האורחים הלא רצויים עלולה להביא לטראומה או לפגיעה נפשית. המקרה שלפנינו לא נמנה עם מקרים אלו. למשיבים לא מיוחסות עבירות של פריצה לדירות מגורים אלא למחסנים, ועולה מתוך הראיות כי זה אכן היה יעד המקורי של המשיבים - לפרוץ למחסנים. כן יש לתת את דעת ליתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות: המדובר בעבירות שבוצעו במקום אחד ותוך פרק זמן קצר מאד. גם לנתוניהם האישיים של המשיבים קיימת משמעות לצורך בחינת עילת המעצר. המשיבים הם צעירים: משיב 1 יליד 2000, כבן 20 שנים; משיב 2 יליד 2000 כבן 19.5 שנים ומשיב 3 הוא יליד 1999, כבן 20.5 שנים. עוד תצוין העובדה כי לאף אחד מן המשיבים אין הרשעות קודמות כלל. דומה כי על רקע עובדה זו, המעצר הממשי בו היו המשיבים נתונים עשוי לתת את אותותיו עליהם גם אם היה לפרק זמן קצר. יתרה מכך, משיבים 1 ו-3 משרתים בצה"ל ולגבי משיב 3 אף הוצג

מכתב הערכה ממפקדו. לגבי משיב 1 צוין כי הוא חייל בשירות סדיר מזה כשנתיים וכי הוא משרת במחנה "עמיעד" בתור מכונאי של כלי רכב כבדים. אופי השירות של המשיב הוא כזה שבמסגרתו שוהה במחנה האמור ויוצא לביתו בסופי שבוע ולפעמים באמצע השבוע ללילה אחד.

דומה כי הנתונים שהובאו לעיל מקהים במידה לא מבוטלת את עילת המעצר, שנשוב ונזכיר היא נגזרת של ביצוע עבירות רכוש. על כן עיצובם של התנאים המגבילים צריכה להיעשות בזיקה לקביעות אלו.

11. כפי שצוין בפתח ההחלטה, הבקשה למעצר עד תום ההליכים וכתב האישום הוגשו בעוד המשיבים משוחררים ומצויים בתנאים מגבילים שנקבעו במסגרת הליכי "מעצר הימים". בהחלטות שניתנו במסגרת מעצר הימים הורה בית המשפט על שחרור המשיבים למעצר בית מלא עד ליום 7.5.2020 כל אחד בביתו (ראו החלטות בתיקים מ"י 7653-05-20 לגבי משיב 1; מ"י 36325-04-20 לגבי משיב 2; מ"י 33416-04-20 לגבי משיב 3). בהמשך הוארכו התנאים עד למתן החלטה אחרת. עיון בהחלטות השחרור מגלה כי מלבד ההוראה על מעצר בית והמצאת התחייבות וערבות צד ג' לא נקבעו תנאים מגבילים אחרים ואף לא נקבעו הסדרי פיקוח למרות שמפקחים התייצבו ונחקרו בבית המשפט.

12. לשיבת יום 13.5.2020, שהתקיימה בהליך הנוכחי, הופיעה הגב' מרים סידי אמו של המשיב 2 וציינה כי היא מסכימה להמשיך ולשמש כמפקחת על המשיב. התרשמתי כי אכן ניתן לאשר את אמו של משיב 2 כמפקחת, משום שהיא יכולה לשאת במלאכת הפיקוח ונראה כי היא מודעת למצבו של בנה. כמו כן, התייצבו הוריו של משיב 3, גב' אלה אוחנה ומר מרדכי אוחנה, שהביעו נכונות לשמש כמפקחים וגם מהם התרשמתי לחיוב ונראה כי הם מודעים לאחריות המוטלת עליהם. בישיבת יום 18.5.2020 העידו יתר המפקחי; אמו של משיב 1; אחתו ואחיו של משיב 2 שגם מהם התרשמתי לחיוב.

13. הסקירה שהובאו עד כה מחייבת איזון בין הצורך בהבטחת שלום הציבור לבין חירותם של המשיבים. האיזון הנדרש מביא אותי למסקנה שיש להותיר את המשיבים תחת תנאים מגבילים, אך אין כל צורך שאלו יכללו מעצר בית מלא. בנתוני המקרה ובנתוניהם של המשיבים ניתן להסתפק במעצר בית חלקי בלבד.

14. אשר על כן, הנני קובע כי מעתה ואליך המשיבים יהיו נתונים בתנאים המגבילים כלהלן:

(א) כל אחד מן המשיבים יהיה נתון במעצר בית חלקי בין השעות 18:00 ועד 8:00 לפי הפירוט הבא: המשיב 1 בבית אמו בשד' ירושלים 89 קרית ים; המשיב 2 בבית אמו בשד' ירושלים 75 בקרית ים; המשיב 3 בבית הוריו ברחוב זלמן שזר 25 בקרית ים. בשעות בהן המשיבים לא יהיו נתונים במעצר בית - נאסר עליהם לצאת מתחומי קרית ים.

(ב) בשעות בהן המשיבים יהיו נתונים במעצר בית, הם יהיו נתונים תחת פיקוח באופן שהם לא ימצאו ללא פיקוח של אחד המפקחים לפחות, שנקבעו לכל אחד מן המשיבים.

המפקחים על משיב 1 הם: אמו גב' בת ציון מרדכיב.

המפקחים על משיב 2 הם: אמו גב' מרים סידי, גב' דניאל דיין ומר מתן בו עטר.

המפקחים על משיב 3 הם: אמו גב' אלה אוחנה ואביו מר מרדכי אוחנה.

(ג) אני מתיר למשיב 1 להימצא בתחומי הבסיס הצבאי "עמיעד" ואף ללון במקום בשעות בהן נקבע כי יהיה במעצר בית. עם זאת, מובהר ומודגש כי כל אימת שמשיב 1 לא ישהה בתחומי הבסיס מכל סיבה שהיא - עליו להיות תחת התנאים המגבילים שנקבעו בסעיף א'. אין צורך לומר כי ההחלטה אם לאפשר למשיב 1 להמשיך בשירות ובאילו תנאים נתונה לרשויות צה"ל. על ב"כ המבקשת (שהתברר במהלך הדיון כי קיימה קשר עם רשויות צה"ל) להעביר החלטתי זו לגורם הרלוונטי בצה"ל.

(ד) אני אוסר על המשיבים ליצור כל קשר, בין אם במישרין ובין אם בעקיפין, בכל דרך ואמצעי שהוא, בין במישרין ובין בעקיפין, עם מי מהמתלוננים וכן אוסר על המשיבים ליצור קשר ביניהם.

(ה) תוקף כל התנאים - עד תום ההליכים בתיק העיקרי.

(ו) להבטחת תנאי השחרור בהתאם להחלטתי זו וכן להבטחת התייצבות המשיבים לדיונים בתיק העיקרי, יחתום כל אחד מן המשיבים על התחייבות עצמית וימציא ערבות צד ג' של כל אחד מהמפקחים בסכום של 5,000 ₪ כל אחת. כן יפקיד כל אחד מן המשיבים עירבון בסך 2,500 ₪. העירבון יופקד לא יאוחר מיום 21.5.20.

תיק החקירה מוחזר לב"כ המבקשת.

**ניתנה היום, כ"ד אייר תש"פ, 18 מאי 2020, בנוכחות
הצדדים וב"כ.**